

Образовање какво имамо у школама код нас мора се мењати и прилагођавати времену у коме живимо. Потреба за променом образовања условљена је приливом информација из свакодневног живота које мењају улогу традиционалних институција.

Традиционални модел утилитарног образовања се мора променити. Пошто је ера индустријализације била модел за традиционално образовање, школа се схвата као фабрика за производњу будућих чланова друштва. Таква школа је осмишљена тако да обухвата садржаје који не иду у сусрет дечијој жељи за сазнавањем. У фабрикама и у школама, одлуке о садржају и резултатима доносе појединци који имају ауторитет и знање да процењују и осмишљавају рад. Ученици и наставници су у овом моделу на нижој лествици јасно одређене хијерархије и нису имали никакав утицај на креирање наставног процеса. Наставници су до сада мало учествовали у доношењу одлука, а наставни садржаји су мало повезани са стварним потребама и жељама ученика.

Тај модел данас не успева да припреми ученике за успех у 21. веку. Послови будућности ће се односити на оно што покретне траке и роботи не могу да раде. Стварање и примена таквих положаја подразумева коришћење креативне интелигенције.

Поставља се озбиљно питање врсте и типова знања, неопходност за успешно функционисање појединца у савременом друштву, као адекватне организације система образовања. Систем образовања треба да има капацитет да се реконструише и прилагоди променама у складу са променама у друштву.

Ликовна уметност је кроз векове, у свакој цивилизацији и култури, играла значајну улогу. Сачувани уметнички радови су кључ за разумевање веровања, обичаја, историје и стваралаштва народа. Уметност се данас огледа у томе што покушава да уреди линије, боје, облике, покрете и друге чулне појаве, како би помоћу њих изразили осећања и идеје.

Уметност ученицима помаже да проналазе нове идеје и решења. У активностима, везаним за уметност, не тражи се један тачан одговор јер се могу добити много добрих решења. За сваки креативни проблем се могу добити много смислених одговора. Овакав начин размишљања и решавања проблема је одлична припрема за рад и живот. Будуће окружење, у којем ће ученици радити, сигурно ће захтевати различите начине резоновања и креативног мишљења. Креативно мишљење се може узети као процес комбиновања нових елемената са раније стеченим искуством како би се добила нова решења и замисли.

У центру уметничког процеса је проналазак до којег се долази креативним мишљењем.

Уметнички процес помаже:

- ученицима да развију способност визуелног представљања својих идеја и на тај начин „запишу“ своја осећања и утиске;
- пружа ученицима прилику да обликују сопствену перцепцију и развију способност креативног решавања проблема и расуђивања;
- подстиче креативно размишљање и учење кроз разговоре и истраживање;
- охрабрује ученике да развијају уметничке вештине и знања тако што користе различите материјале и технике;
- развија код ученика корисне радне навике и одговорност;
- помаже ученицима да боље разумеју друге тако што негују поштовање према онима који су другачији од њих;

- стимулише учење и схватање других култура, као и поштовање сопственог уметничког наслеђа;

- побољшава и унапређује наставни програм школе и заједнице.

Сам уметнички процес је одабирање: од одабира идеје, преко технике и материјала за извођење, па до естетске анализе која се доста пута своди на процењивање и упоређивање. Значи, да за сам уметнички процес одабирање и доношење одлука је врло битно, а ако и наставни процес прилагодимо, ученик може стално да има могућност избора. Тако ће он у животу бити спремнији да доноси одлуке, а самим тим бити спремнији за живот.

Начин да ученици стекну вештину доношења одлука и спремност да их користе, је могућност да свакодневно доносе одлуке. Од избора места, идеје, групе за рад, материјала, технике, мотива... до избора радова, ученици доносе одлуке током целог процеса наставе и да кроз њега вежбају доношење одлука.